

vzetí nic jiného ani tenkrát, kdyby stížnost měla pravdu, že pojem »školní knihy« se od r. 1859 změnil do té míry, že v r. 1907 již měl jiný rozsah, čili jak to stížnost nazývá, že se změnil rozsah právní skutečnosti, označované zákonodárcem pojmem »školní knihy«. Daleko spíše by tu byla na místě argumentace opačná, že totiž zákonodárce, kdyby byl převzetím původního výrazu »školní knihy« chtěl v r. 1907 označiti pojem širší — a kdyby tedy byl chtěl proti původnímu znění rozšířiti živnostenské oprávnění v cit. předpisu upravené, byl by to musil jasně vyjádřiti a nebyl by se směl spokojiti ponecháním znění původního.

Proti další argumentaci žal. úřadu, že v r. 1859 se rozumělo výrazem. »školní knihy« jen knihy pro školy normální a nikoli též knihy pro školy střední a vysoké, stížnost řádně formulovaných námitek neobsahuje, proto zůstává odůvodnění nař. rozhodnutí i v tomto bodě neotřesené. Ježto pak ostatní námitky stížnosti — že od r. 1859 do r. 1907 se změnil rozsah právní skutečnosti označené pojmem »školní knihy« a že v poslední době vycházejí již některé stejné učebnice pro školy občanské a nižší školy střední, jsou podle toho, co bylo shora dovoďeno, pro posouzení dnešního sporu bezvýznamné, slušelo stížnost zamítnouti.

Č. 13.077.

Živnostenské právo. — Řízení správní: I. Osoba bez státní příslušnosti potřebuje k nastoupení a provozování živnosti formálního povolení zem. úřadu podle § 8 odst. 2 živn. řádu. — II. Výrok odpírající odkladný účinek odvolání z výměru, kterým se nebere na vědomí ohlášení pobočného závodu, není řádně odůvodněn pouhým poukazem na »zájmy živnostenské policie«.

(Nález z 23. listopadu 1937 č. 6441/35-5.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 11.289/34, 11.789/35.

Věc: Josef B. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 12. srpna 1935 o opovědi živnosti a magistrátu hlav. města Prahy z 25. září 1935 o přiznání odkladného účinku odvolání.

Výrok: Naříkané rozhodnutí magistrátu hlav. města Prahy z 25. září 1935, pokud jím byl odepřen odkladný účinek odvolání, se zrušuje. — Stížnost na rozhodnutí zem. úřadu v Praze z 12. srpna 1935 se zamítá.

Důvody: I. Magistrát hlav. města Prahy, úřadovna v Praze VII., nevzal výměrem ze 7. května 1935 na vědomí opověď st-lovu z 15. dubna 1935, že bude provozovati živnost »jednatelství a komisionářství nábytkem« se stanovištěm v Praze VII., Veletržní palác. Své rozhodnutí odůvodnil mezi jiným tím, že žadatel nepředložil formální povolení zem. úřadu k provozování této živnosti podle § 8 živn. řádu a doklad, že proti

němu nesvědčí vylučující důvody uvedené v § 5 živn. řádu. Zároveň bylo další provozování živnosti té zapovězeno.

Nař. rozhodnutím z 12. srpna 1935 nevyhověl zem. úřad v Praze podanému věcnému odvolání a potvrdil v odpor vzatý výměr z důvodů v něm uvedených.

Proti tomuto rozhodnutí je podána první stížnost.

II. Výměrem z 25. září 1935 nevzal magistrát hlav. města Prahy, úřadovna v Praze VII., na vědomí opověď st-lovu z 12. července 1935, že zřídil v Praze VII., Veletržní polác, pobočku své živnosti »jednatelství a komisionářství nábytkem«, jejíž hlavní závod je v Mor. Ostravě. Připojeno právní poučení, že z výměru toho lze se odvolati k zem. úřadu, podotčeno však, že případnému odvolání se odnímá s ohledem na zájmy živnostenské policie odkladný účinek (§ 178 vlád. nař. č. 8 Sb.) a že z tohoto výroku není odvolání přípustno..

Proti tomuto odnětí odkladného účinku směřuje druhá stížnost.

O stížnostech uvážil nss:

ad I. Výrok magistrátu, jímž nebyla vzata na vědomí opověď živnosti z 15. dubna 1935, byl opřen o dva důvody, a to: 1. že st-l nepodal doklad, že proti němu nesvědčí vylučující důvody podle § 5 živn. řádu, a 2. že nepředložil formální povolení zem. úřadu podle § 8 živn. řádu. Tento výrok byl nař. rozhodnutím potvrzen z důvodů prvé stolice. Proti druhému důvodu uvádí st-l, že není cizincem, totiž příslušníkem cizího státu, nýbrž bezdomovcem, takže nemá cizí státní příslušnosti a nemůže proto prokázati reciprocitu ve smyslu § 8 živn. řádu. Paragraf 8 lze, jak plyne z jeho nadpisu a z poukazu na reciprocitu, aplikovati jediné na cizí státní příslušníky, nikoli však na bezdomovce, při kterých je přece průkaz reciprocity logicky nemožný.

Stížnosti je sice přisvědčiti, že cizinec, který není státním občanem jiného státu, nemůže prokázati formální reciprocitu, která je podle § 8 odst. 1 živn. řádu předpokladem pro to, aby byl na roveň postaven tuzemcům co do nastoupení a provozování nějaké živnosti na zdejšími území. Z toho však ještě nikterak neplyne, že by takový cizinec proto, že formální reciprocitu prokázati nemůže, byl již eo ipso postaven na roveň tuzemcům. Právě znění odstavce 2 cit. § 8 dokazuje, že, aby tohoto účinku bylo dosaženo, musí cizinec, nemůže-li prokázati reciprocitu, dosíci formálního povolení od zem. úřadu, při čemž je zcela nerozhodno, z jakého důvodu reciprocitu prokázati nemůže, tedy i v případě, že je bezdomovcem a není tudíž příslušníkem žádného státu, neboť tím nepřestává býti cizincem, kterého cit. § 8 nepřipouští beze všeho k nastoupení a provozování nějaké živnosti. Proto, aby bezdomovec byl na roveň postaven zdejšími státními příslušníky, bylo by zapotřebí výslovného zákonného ustanovení, z ustanovení § 8 živn. řádu však takovýto závěr činiti nelze.

Nemohl tudíž nss shledati, že by názor žal. úřadu, že st-l, neprokázav reciprocitu a nemaje povolení zem. úřadu podle § 8 odst. 2 živn. řádu, byl z nastoupení živnosti vyloučen a že proto právem nebyla opo-

věď živnosti vzata na vědomí, byl v rozporu se zákonem. Stačí-li však již tento důvod sám o sobě, aby odůvodnil nevzetí opovědi na vědomí, nemusil se soud zabývat otázkou, zda i druhý důvod je ve shodě se zákonem, a slušelo tuto stížnost zamítnouti.

ad II. Podle § 77 odst. 2 správ. řádu č. 8/1928, jež žal. úřad přes nesprávnou citaci měl zřejmě na mysli, může úřad odkladný účinek odvolání vyloučiti, jestliže okamžitý výkon jest odůvodněn nebezpečím v prodlení v zájmu strany nebo naléhavým zájmem veřejným.

Již v nálezech Boh. A 11.289/1934 a 11.789/1935 bylo vysloveno, že rozhodnutí o odepření odkladného účinku odvolání podle cit. předpisu není dáno do volné úvahy úřadu správním předpisem neomezené. Pak ale dopadá na takovéto rozhodnutí ustanovení 2. odst. § 68 správ. řádu, podle něhož rozhodnutí má obsahovati také odůvodnění, t. j. v konkrétním případě uvedení skutečností, z nichž úřad dospěl k závěru, že předpoklady v § 77 odst. 2 správ. řádu uvedené jsou splněny. V nař. výměru skutečnosti takové uvedeny nejsou, zejména nelze v tom směru uznati za dostatečný zcela všeobecný poukaz na zájmy živnostenské policie. Skutečnosti takové nebyly však ani dříve st-li sděleny a byla mu tedy odňata možnost řádné obrany a je také nss znemožněno spolehlivé přezkoumání nař. výroku. Důvody teprve v odvodním spise žal. úřadu uvedené nemohou ovšem nahraditi nedostatečné odůvodnění nař. rozhodnutí. Vytčený nedostatek tedy zakládá podstatnou vadu řízení, pro kterou slušelo toto rozhodnutí zrušiti.

Č. 13.078.

Samospráva okresní: * Pro přikazování mandátů při volbě okr. výboru podle § 71 ve spojení s §§ 56 a 46 řádu volení do zem. a okr. zastupitelstev č. 126/1927 Sb. je rozhodný počet členů, který volební strana má v okr. zastupitelstvu, nikoli počet hlasů, kterého dosáhla při volbě do okr. zastupitelstva.

(Nález z 23. listopadu 1937 č. 945/36-2.)

V ě c: Dr. Štěpán B. a spol. v Berehově proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 27. listopadu 1935 o volbě okr. výboru.

V ý r o k: Stížnost se zamítá.

D ů v o d y: Při volbě okr. výboru v Berehově, konané 30. října 1935, sdružily se v jednu skupinu (I.) strana republikánská se stranou živnostenskou s 4092 hlasy a 8 mandáty (i se členy jmenovanými), ve druhou skupinu (II.) strana soc. demokratická se stranou židovskou se 3115 hlasy a 5 mandáty (i se členy jmenovanými), kdežto strana komunistická s 8797 hlasy a 6 mandáty a maďarská národní s 8246 hlasy a 5 mandáty vystupovaly samostatně. Celkový počet 8 členů okr. výboru byl podle volebního čísla 3 rozvržen a mandáty přikázány takto: